

Hồi 5

Mất Tiểu Hắc Kỳ Được Tiểu Huỳnh Kỳ

Từ ngoài cổng tam quan Long Thiền Tự, Ma Thần Cát Già trong bộ huỳnh y vàng rực thông dong thả bước tiến về phía cửa đại điện. Tạng người của Ma Thần Cát Già gầy như cây tre miếu trông chẳng khác nào một cây sậy biết di động.

Lão Ma Thần dừng bước đối mặt với Hàn Quân Đạt. Đôi thần của lão sáng tinh như mắt mèo hoang, khiến bất cứ ai chạm nhãn cũng phải rợn người.

Ma Thần Cát Già đằng hắng, nhìn Tri Ngô Năng hỏi:

- Bốn ma thần viếng chùa Long Thiền Tự ban đêm tất đại sư biết ý của ta là không muốn thấy mặt ai trong lúc này.

Tri Ngô Năng chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Vị công tử đây chỉ quá vắng bất ngờ chứ Long Thiền Tự không hề mở cửa đón.

Ma Thần Cát Già gật đầu:

- Quá vắng viếng chùa bất ngờ cũng có thể đi bất ngờ.

Tri Ngô Năng bước đến nói với Quân Đạt:

- Công tử đã nghe những lời của lão Ma Thần, vậy phiền công tử ngày mai quá vắng lại Long Thiền Tự.

Quân Đạt hừ nhạt:

- Vậy còn lúc này?

- Bần tăng bận tiếp lão Ma Thần.

Quân Đạt cười khẩy nói:

- Ma Thần viếng chùa ban đêm được thì tại hạ cũng có thể viếng chùa ban đêm.

Ma Thần Cát Già cau mày nhìn chàng:

- Tiểu tử muốn khiêu khích lão Ma Thần? Khôn hồn thì đừng để bốn Ma Thần phật ý mà phạm giới chốn thiên môn.

- Lão Ma Thần thị mình là chủ nhân ngọn tiểu huỳnh kỳ được quyền viếng chùa ban đêm. Vậy tại hạ cũng thị vào ngọn tiểu hắc kỳ được chứ.

Ma Thần Cát Giã sững sốt nhìn chàng:

- Sao, ngươi là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ à?

Quân Đạt gật đầu:

- Nếu lão có ngọn huỳnh kỳ thì Quân Đạt có tiểu hắc kỳ. Bên tâm lạng bên nửa cân, được chứ?

Ma Thần Cát Giã ngấm chàng rồi bất chợt ngửa mặt cười khằng khặc. Lão cất tràng cười tự phụ, phần chí nói:

- Ông trời giúp cho bốn Ma Thần rồi. Nếu tiểu tử là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ thì mau trao ngọn tiểu kỳ đó cho bốn Ma Thần. Ta hứa sẽ dành cho ngươi cái sinh mạng nhỏ nhoi của ngươi.

Quân Đạt nhún vai:

- Nếu Ma Thần có ý đoạt tiểu hắc kỳ của tại hạ thì tại hạ cũng đang có ý thu hồi ngọn tiểu huỳnh kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

- Hả, ngươi cũng có ý như ta à?

Quân Đạt gật đầu:

- Thất Kỳ Ngọc Long tuyệt tích trên giang hồ để lại bảy ngọn tiểu kỳ cho bảy người. Và bảy người đó ai cũng muốn đoạt tiểu kỳ của người kia để hợp nhất thất kỳ. Ma Thần có ý đó thì Quân Đạt cũng cùng một mục đích.

Ma Thần Cát Giã nhìn Quân Đạt rồi quay sang Tri Ngộ Năng:

- Tri hòa thượng, tiểu tử này đến Long Thiền Tự để đoạt lá tiểu kỳ của Nhiếp Thần Quân chứ?

Tri Ngộ Năng lắc đầu:

- Ma Thần, Hàn công tử chỉ tình cờ đến đây thôi.

- Hừ, Bốn Ma Thần chẳng tin nổi lời ngươi nói. Nhưng thôi, cũng tốt cho bốn Ma Thần. Ta khỏi mất công đi tìm ngọn tiểu hắc kỳ nữa.

Ma Thần Cát Giã quay lại Hàn Quân Đạt:

- Người có mang theo ngọn tiểu hắc kỳ không?
- Thế còn Ma Thần có mang theo ngọn tiểu huỳnh kỳ không?

- Tất nhiên là phải có rồi, nó là vật bất ly thân của bốn Ma Thần mà. Nhưng ngọn tiểu kỳ đó không thuộc về tiểu tử đâu, chỉ khi nào bốn Ma Thần châu diêm chúa may ra người mới lấy được nó, nhưng hạ thủ được ma thần, người chỉ có thể nằm mơ mà thôi.

- Tại hạ đã muốn đoạt tiểu huỳnh kỳ thì chuyện gì tại hạ cũng làm.

- Người chưa đoạt được thì người đã chết rồi. Nếu người muốn sống thì ngoan ngoãn giao lá hắc kỳ cho bốn nhân.

Quân Đạt lắc đầu:

- Chuyện đó cũng chỉ có trong mơ mà thôi, nếu như tại hạ còn sống...
- Tiểu tử sắp chết đến nơi rồi.

Ma Thần Cát Giã trở hung nhãn chiếu thẳng vào mắt Quân Đạt. Đôi thần nhãn của lão như muốn tóa hung quang lấy ngay sinh mạng chàng.

Ma Thần Cát Giã gần giọng:

- Người chuẩn bị về châu diêm chưa rồi chứ?
- Quân Đạt sẵn sàng thỉnh giáo Ma Thần.
- Tốt lắm! Bốn Ma Thần tiếc cho kẻ hậu sinh như người. Người chết trong độ tuổi chưa đáng chết chỉ tại vị người ương ngạnh dám cãi lệnh của bốn Ma Thần.
- Tại hạ cũng đang có ý đoạt tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần đây.

Ma Thần Cát Giã quát lớn một tiếng:

- Chỉ Điện Di Sơn.

Toàn thân của gã phát ra những tiếng kêu răng rắc, chứng tỏ gã đang vận công đến tầng thượng.

Bên này Hàn Quân Đạt cũng đâu dám xem thường Ma Thần Cát Giã vì biết đối phương của mình cũng là một trong những nhân vật giữ những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọa Long.

Quân Đạt bậm môi vận công lực đến tầng thứ mười hai để chuẩn bị đón đỡ tuyệt thức kỳ công của Ma Thần Cát Giã.

Ma Thần vừa quát Chỉ Điện Di Sơn thì đẩy hữu thủ đến trước. Bàn tay của lão thoáng chốc vàng rực, rồi những ngón tay như tụ khí kinh phóng thẳng về phía Quân Đạt những đạo chỉ chết người.

Quân Đạt bậm môi thét lớn:

- Song Chỉ Đoạt Mạng.

Hai thứ tuyệt công cùng của Thất Kỳ Ngọc Long chạm thẳng vào nhau phát ra một tiếng nổ kinh thiên khiến cho Tri Ngộ Năng ù cả thính nhĩ. Lão đứng thị trận mà tưởng như trước mặt mình vừa rồi có hai ngọn sét trời xẹt đến chạm thẳng đến phá tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tăng y của Tri Ngộ Năng giữ phần phật bởi những đạo dư kinh thoát ra từ sự va chạm căng thẳng đỡ thẳng của hai đối thủ Trong cuộc đấu.

Đón thẳng Chỉ Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Giã bằng tuyệt công Song Chỉ Đoạt Mạng, khí huyết của Quân Đạt nhộn nhào, mắt hoa tai ù. Chàng phải nghiêng răng bậm môi mới nén được khí huyết lưu sắp phun ra ngoài. Quân Đạt thối luôn ba bộ mới trụ thân. Trước mặt chàng xuất hiện một [thiếu 1 chữ] còn bốc khói tỏa mùi khét bởi đã bị cháy.

Bên kia Ma Thần Cát Giã cũng lắc lư liên tục phải thối về sau một bộ, hai chân lún sâu qua đế giày. Lão nhìn Quân Đạt không chớp mắt, lộ vẻ ngạc nhiên tột cùng. Vừa rồi đấu thẳng với chàng một chỉ công tuyệt thức của Thất Kỳ Ngọc Long dùng chín thành công lực. Ma Thần Cát Giã ngỡ rằng Quân Đạt dù có luyện thức Song Chỉ Đoạt Mạng nhưng cũng không dám đỡ thẳng ngọn Chỉ Điện Di Sơn, nhưng ngược lại chàng đã dám đỡ thẳng ngọn chỉ đó mà chỉ thối lùi ba bộ.

Ma Thần Cát Giã không ngạc nhiên sao được khi đối phương chỉ đáng mặt hậu sinh thế mà nội lực chẳng thua kém lão bao nhiêu. Càng nghĩ Ma Thần Cát Giã càng giận uất lên được. Lão nghĩ thầm:

- Nếu cuộc tỷ đấu hôm nay mà đến tai lão Phong Tinh Cổ Thi thì mình mất mặt với gã mất thôi! Phải giết tiểu tử này bằng mọi giá.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Ma Thần Cát Giã vẫn lên tiếng hỏi Quân Đạt:

- Tiểu tử! Ngươi còn đủ nội kinh đỡ thêm một chỉ của bốn Ma Thần chứ?

Khí huyết vẫn còn nhộn nhạo, nhưng Quân Đạt cũng cố nén không để cho đối phương biết. Ngay cả chàng cũng không ngờ nội lực của Ma Thần kinh hồn đến như vậy, nếu vừa rồi

chỉ một chút sơ xuất, nếu không dụng hết toàn lực, e rằng chỉ công của thần ma đã nhắc bổng chàng quăng đi như một cái điều giấy.

Chàng trầm giọng nói:

- Quân Đạt sẵn sàng thỉnh chiều của lão Ma Thần cho đến khi lão tự tay dâng tiểu huỳnh kỳ cho tại hạ.

- Tiểu tử ngông cuồng. Hôm nay bốn Ma Thần không lấy mạng ngươi thì không thêm đến Long Thiên tự này nữa.

Lão vừa nói vừa vận nội công đến mười thành công lực. Ma Thần Cát Già quát lớn:

- Tiểu tử nạp mạng.

[Phần hấp tự thiếu mất 4 trang]

Cát ngọn tiểu kỳ vào trong ngực áo cẩn thận, Quân Đạt mới quay lại Tri Ngô Năng:

- Tại hạ đã làm phiền đại sư nhiều quá, xin kiếu từ!

Tri Ngô Năng lắc đầu:

- Ấy, sao công tử vội đi sớm vậy, vào trong đại điện chúng ta sẽ đàm đạo.

Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Nếu lúc này nội lực của Quân Đạt không tán mát, cần vận công điều tức, thì sẵn sàng hầu tiếp lão hòa thượng."

Trong tâm nghĩ như vậy, nhưng vẻ mặt chàng vẫn thản nhiên trước cặp mắt giáo hoạt của Tri Ngô Năng. Quân Đạt nghĩ tiếp:

- "Lão trọc này không biết mình đã bị tán mát nội lực, nếu biết nhất định sẽ không cho mình rời khỏi Long Thiên tự với ngọn tiểu kỳ của Ma Thần Cát Già."

Quân Đạt mỉm cười từ tốn hỏi:

- Hôm khác Quân Đạt sẽ quay lại thỉnh ý đại sư.

- Ấy, bản tăng có tấm lòng với công tử mà công tử bỏ đi sao? Hay công tử không còn muốn gặp tiểu hòa thượng Lỗ Trình nữa?

Tri Ngô Năng xởi lời:

- Công tử hãy vào trong đại điện chờ Lỗ Trình về, để bản tăng châm trà cho công tử giải khát.

- Đa tạ đại sư, lúc này Quân Đạt thấy không tiện ở đây.

Tri Ngộ Năng chắc lưỡi:

- Công tử đi đâu bây giờ, bản tăng xem sắc diện của công tử có phần như đã bị nội thương thì phải. Nếu thật sự công tử bị nội thương thì hãy vào đại điện để bản tăng chữa trị cho.

- Tại hạ chỉ mệt một chút thôi, nhưng không dám làm phiền đại sư. Quân Đạt vừa nói vừa quay lưng thả bước tiến ra khỏi chùa.

Tri Ngộ Năng đâu thể để chàng bình yên rời khỏi Long Thiền Tự liền trở khinh thuật lướt qua đầu Quân Đạt chặn đường chàng:

- Hàn công tử không thắc mắc vì sao Ma Thần Cát Già đến viếng Long Thiền Tự ban đêm à?

- Đó là nhả hứng của Ma Thần, tại hạ không để tâm đến.

Tri Ngộ Năng nhe mày gần giọng nói:

- Nói mãi cuối cùng Hàn công tử cũng chỉ muốn rời Long Thiền Tự.

- Tại hạ không muốn làm phiền đại sư.

Tri Ngộ Năng cười mỉm, thuận tay vuốt cọng râu dài:

- Lúc công tử vào đây rất hăng hái, trở ra cũng rất muốn ra.

Lão xoa tay.

- Phải công lực của công tử tản mất hết rồi, giờ đưa tay đuổi ruồi cũng không bay?

Quân Đạt cau mày:

- Đại sư hỏi vậy nhằm ý gì?

Tri Ngộ Năng cười nửa mép:

- Công tử không hiểu ý của bản tăng hay không muốn hiểu.

Tri Ngộ Năng lại vuốt cọng râu dài:

- Công tử vào Long Thiền Tự để viếng cảnh chùa nhưng lại có tiểu huynh kỳ.

Lão thở dài nói tiếp:

- Mà cái gì thuộc địa phận của Long Thiền Tự là của bản tăng, công tử muốn rời khỏi cổ tự này thì hãy giao lại ngọn tiểu kỳ kia cho bản tăng.

Quân Đạt cau mày:

- Cuối cùng lão cũng lòi mặt chuột. Lão muốn đoạt ngọn tiểu huỳnh kỳ của tại hạ chứ gì?

- Cái gì trong khuôn viên Long Thiền Tự bần tăng phải có trách nhiệm bảo vệ.

- Thế đại sư có đủ bản lĩnh đoạt lá tiểu huỳnh kỳ không?

Tri Ngộ Năng lưỡng lự rồi cười khẩy nói:

- Lúc công tử chưa đấu với Ma Thần Cát Giã thì lão nạp không nghĩ đến việc đoạt tiểu huỳnh kỳ và tiểu hắc kỳ đâu, nhưng bây giờ thì Hàn công tử đuổi ruồi còn không bay, bần tăng cần gì phải dùng sức chứ.

Quân Đạt sa sầm mặt xuống. Chàng lạnh nhạt nói:

- Phật tổ Như Lai dạy các đệ tử của ngài muốn thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi phải tránh xa tham, sân, si nhưng xem ra lão hòa thượng chẳng muốn về châu phật tổ.

Chàng chờ dài nói:

- Quân Đạt sẽ thay mặt phật tổ tông tiền lão hòa thượng về Tây thiên để sám hối với phật tổ. Lão hòa thượng hãy đến mà lấy hai ngọn tiểu kỳ của Thất Long Kỳ Hiệp.

Thấy chàng có vẻ dừng dung. Tri Ngộ Năng đâm ra lưỡng lự. Trong cuộc đấu vừa rồi, Tri Ngộ Năng đã chứng kiến Quân Đạt đánh một chưởng đánh thắng Ma Thần Cát Giã khiến cho lão ma đầu bị nội thương trầm trọng phải trao tiểu huỳnh kỳ cho chàng để bảo tồn tính mạng, nên lão không khẳng định được Quân Đạt có bị nội thương như lão ma kia không, hay chàng chỉ giả vờ.

Tiến thoái lưỡng nan, nên Tri Ngộ Năng chỉ biết đứng phỗng như pho tượng chắn ngang lối ra khỏi chùa.

Quân Đạt cười khẩy:

- Đại sư không còn nhã hứng đoạt kỳ nữa à?

Chàng dẫn thêm một bộ song thu cũng hoành chéo như chuẩn bị phát tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng.

- Đại sư không còn nhã hứng đoạt kỳ nhưng Quân Đạt thì lại rất cao hứng muốn đưa lão về Tây thiên châu phật tổ.

Tri Ngộ Năng nghe chàng nói giật mình. Sợ Quân Đạt xuất kỳ tập kích bằng Song Chỉ Đoạt Mạng, lão hòa thượng điểm chân phi thân thối về phía của đại hồng bảo điện.

Quân Đạt mỉm cười rồi trở khinh thuật ra ngoài cổng tam quan.

Tri Ngộ Năng đứng ngay cửa chính sảnh nhìn cho đến khi bóng Quân Đạt mất hút. Lão neho mày lẩm nhẩm nói:

- Lạ thật, sao không tập kích mình mà lại bỏ đi? Y muốn giết mình kia mà.

Tri Ngộ Năng lắc đầu bậm môi suy nghĩ. Bất chợt lão đập song thủ vào nhau rồi rửa thắm:

- "Mình bị gã lừa rồi, đúng là gã đang bị nội thương. Trời ơi, cơ hội đem đến mà mình lại để vượt khỏi tầm tay."

Tri Ngộ Năng giận quá phát cuồng, dựng luôn song chưởng vỗ vào con kỳ lân bằng đá đặt bên phải cửa đại hồng bảo điện.

- Ầm.

Con kỳ lân bằng đá hứng trọn đạo chưởng kinh Thập Bát La Hán của Tri Ngộ Năng, đổ lẳng ra đất, gãy hẳn một chân.

- o O o -